

יזאת תורת השבת

בס"ד | שנה שנייה | פרשת כי תשא תשפ"ד | עלון מס' 72

מבאבוב זי"ע היה אומר שלספר את הסיפור הזה, זאת סגולה למציאת שידוך, וכך היה מעשה:

בבית מדרשו של הרה"ק בעל ה'אוהב ישראל' מאפטא זי"ע ישב תלמיד חכם מופלג ועובד ה' גדול ושמו ר' הערשלי מריבישוב. הוא שם לילות כימים בתורה ועבודת ה', אך לרש אין כל כי אם בת שהגיעה לפרקה, ואין בידו פרוטה לפרוטה כדי לשלם את הוצאות החתונה והנדונה.

הדאגה גדלה מיום ליום מאין יבוא עזרו להשיא את בתו... הוא נועץ עם ידידיו הנגידים, חסידי הרבי מאפטא, והם אמרו לו שהיות שהם מתכוננים לנסוע בקרוב אל היריד הגדול שיתקיים בעיר ברוד, ושם מתאספים הרבה נגידים חשובים, הם מציעים לו להצטרף אליהם: "אנחנו נלביש אותך מלבושי פאר וכבוד כאחד הגבירים ותתאכסן יחד אתנו באכסניא כבודה", הם אמרו לו.

"אבל יש לנו תנאי אחד, שאתה תמעט בדיבור כדרךך, ותעשה כל מה שנגיד לך לעשות, אנחנו נשתדל למצוא זיווג הגון בעבור בתך ואתה אל תתערב במעשינו ובדיבורים שלנו".

ר' הערשלי הסכים לעצתם באין ברירה. הוא נסע עמם לברוד, והסוחרים הורו לבעל המלון שבו התאכסנו, שיכין חדר נכבד ומרווח עבור 'הגביר המפורסם' ר' הערשלי מריבישוב, שזה עתה הגיע לכאן.

לא נחה דעתם של הסוחרים עד שפרסמו בכל העיר ברוד את בואו של הגביר מריבישוב שבא למצוא זיווג הגון בעד בתו היחידה ושמוכן לתת נדוניה הגונה כיאות לעשיר כמוהו.

ואכן, הגיעו השדכנים והציעו לפניו שידוך הגון עם בחור עילוי גדול, מאחת המשפחות העשירות והמיוחסות בברוד. בחן ה'גביר' את הבחור בלימודו ומצא שהוא מלא וגדוש בש"ס ופוסקים. אכן, הוא ישמח להתברך בחתן שכזה לבתו היקרה.

אבי הבחור ראה גם הוא שאבי המדוברת הוא אכן יהודי תלמיד חכם מופלג, ובנוסף שמע אודותיו שהוא אחד מגדולי העשירים בעיר ריבישוב, מצא השידוך חן בעיניו, וכעת נשאר רק לסגור את העניין של הכספי, שהוא כידוע עניין של מה בכך כששני המחוננים הם

עשירים מופלגים...

"אמר לי כבודו, האם הנו מסכים לתת סכום כך וכך עבור הנדונה?", שאל אבי הבחור ונקב בסכום מפולפל שרבי הערשלי מעולם לא חלם להחזיק בידו...

רבי הערשלי ה'גביר' הניף ידו בביטול והשיב: "נו, מהיכתיני...". בדעתו חשב על הדברים כפשוטם, מהיכן יוכל להביא כזה סכום עצום, כמובן שהדבר אינו בהישג ידו בכלל, אבל העשיר שכנגד בטוח היה שרבי הערשלי מסכים להצעה ומבטל את הסכום הפעוט, כשבכוונתו לתת הרבה יותר...

המשיך העשיר לשאול את ה'גביר' שאלות נוספות אודות הוצאות החתונה וכדו', ור' הערשלי השיב על כל שאלותיו תשובות דומות: "מהיכתיני", "בלי נדר" וכן על זה הדרך, כשהוא נמנע מלהתחייב מפורשות על סכומי כסף ומתנות, ומנגד אבי החתן בטוח היה שהוא מסכים לכל התנאים בלי שום היסוס.

משראה כי טוב, שאלו את פי החתן שהסכים לשידוך המיוחד, ומיד לחצו שני הצדדים ידיים ואיחלו 'מזל טוב' בקול גדול, ואף הסוחרים שהביאו את ר' הערשלי הצטרפו לשמחה הגדולה, ודרשו שיכתבו הצדדים שטור תנאים מפורט כמקובל בכל תפוצות ישראל.

אבי החתן מיהר להפקיד בידי מחותנו מתנות יקרות עבור הכלה, מתוך מחשבה שמיד כשיגיע לביתו ימהרו הורי הכלה

העשיר לא ירבה והדל לא ימעט (ל.ט.)

הרב יעקב א. לוסטיגמן | דרשו

מעשה נפלא שסיפר כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב שליט"א, משמו של כ"ק מרן אדמו"ר רבי שלמה מבאבוב זי"ע, שאמר שסיפור המעשה הנו סגולה לשידוכים ולהשגת המעות הנדרשות להשאת הילדים.

מנהג נפוץ בכל תפוצות ישראל מן קדמת דנא, שלפני שסוגרים בשעה טובה ומוצלחת שידוך לבן או לבת, נועצים ההורים או המדוברים ברבותיהם, או פונים לאחד מגדולי ישראל שבאותו הדור, ומבקשים את עצתו ואת ברכתו.

עם זאת, היו מגדולי הצדיקים שסירבו בתוקף לייעץ בענייני שידוכים, ונימוקם עמהם. רק ברכת קודשם נתנו לכל הנוגעים בדבר, שהקב"ה ינחה אותם בדרך הנכונה לקבל את ההחלטה הנכונה בעצמם.

ושמעתי פעם אודות יהודי שהגיע אל כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב זי"ע, א, אשר הקפיד מאוד שלא להשיב ב'הן' ו'בלאו' על ענייני שידוכים. ביקש אותו יהודי לשמוע מהרבי הוראה ברורה בעניין השידוך שעמד לפניו, והרבי דרכו סירב להשיב. אותו יהודי לא ויתר, והפציר חזור והפציר, עד שלבסוף שאל

את הרבי בצורה ישירה: "מדוע מסרב הרבי לענות לי? האם מפני שהוא יודע שהשידוך הזה אינו מתאים?...".

נענה הרבי ואמר לו: "אסביר לך את הדבר. אם אני אומר לך שאני ממליץ על השידוך, אתה תאמר שראיתי בשמים שזה השידוך הנכון ותעשה אותו מבלי לחשוב ומבלי להסתכל על החסרונות שאולי יש בו. אם אגיד לך שאני סבור שאין השידוך הזה כדאי, אתה תגיד שראיתי בשמים שזה לא השידוך ותפסול אותו לאלתר, למרות שיתכן ויש בו מעלות גדולות שאולי תשמע עליהן אם תמשיך לברר.

"אבל אני לא ראיתי בשמים

אם זה השידוך הנכון או לא. לא הייתי שם ואיני יודע איך מסתכלים מה קורה שם, בשמים, ולכן אני רק מברך אותך שתזכה בסייעתא דשמיא להחליט את ההחלטה הנכונה בעצמך".

ומעשה שמעתי מבחור אחד שעמד לקראת סגירת שידוך וביקש את עצתו של הרבי. הרבי השיב שאינו נוהג לענות על שאלות כאלו, אך הבחור התחכם ואמר לרבי שהוא מבקש שיעשה עמו חסד ויעזור לו לקבל החלטה, כי הוא מתקשה לקבל אותה בעצמו. ענה לו הרבי: "תגיד לי אם מצאת חיסרון ואני אוכל לעזור לך להחליט אם זה אכן חיסרון או לא, תגיד לי איזה מעלה שמצאת ואני אוכל לעזור לך להבין אם זו אכן מעלה, אבל לאחר מכן אתה עצמך תצטרך לחשב את המעלות מול החסרונות ולהחליט בעצמך אם אתה מעוניין בשידוך הזה אם לאו".

עשיר שכזה

בהקשר זה, נביא כאן מעשה שהובא באחרונה בעלון 'אהל מועד' - לעלוב, כפי שסופר על ידי בנו כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב שליט"א, נעתיק את הדברים בשינויי עריכה מתבקשים, תודתנו לעורך העלון המשב"ק הרה"ח ר' אהרן לוסטיג שליט"א על טובת העין שנהג בנו.

מעשה זה עוסק בשידוך שיצא לפועל באופן פלאי: הרה"ק בעל ה'אוהב ישראל' מאפטא זי"ע החזיק בבית גנזיו כמה מטבעות למזכרת מנס שהתרחש בעירו, והרה"ק רבי שלמה

לקנות מתנות יקרות כללה כמקובל וישלחו במהרה לביתה שבברוד.

כך נפרדו שני המחוננים איש מעל אחיו מתוך קרבת חיתון, ר' הערשלי נסע בחזרה לאפטא שם התגורר, וכבואו לביתו סיפר לאשתו ולבתו שבחסידי שמים הוא מצא חתן, בחור תלמיד חכם מופלג ובעל מדות, עשיר ומיוחס.

האם והבת התקשו להאמין לדבריו, איך ייתכן שהצליח למצוא חתן שכזה כשאין בידו אפילו פרוטה אחת? אבל ר' הערשלי הראה להם את שטר התנאים והשמחה בבית רבתה עד מאוד.

מקבץ הנדבות

לאחר ששב לביתו, פשט ר' הערשלי את בגדי העשירים שהלבישו לו סוחרים, ולבש בחזרה את בגדיו הטלואים. הוא שב לבית המדרש ושקד על תלמודו ועל עבודת הבורא באין מפריע. המחונן העשיר מברוד המתין למתנות היקרות

שאמורות היו להישלח לבנו החתן, ומראה שהמתנות לא מגיעות החל להתרעם בלבו על המחונן ששכח את החתן שהותיר מאחוריו, מה גם שעדיין לא סיכמו באופן סופי על תאריך החתונה והיה צורך לנהל חילופי מכתבים כדי לסדר את הטעון סידור לפני החתונה הגדולה.

כיאה וכיאות לבר אוריין ובר אבהן, למידה הגביר מברוד זכות על ר' הערשלי, שבוודאי הוא טרוד עד מאוד בעסקיו המסועפים, ולכן לא מצא זמן. החליט להמתין עוד קצת, ומשראה שאין קול ואין עונה שיגר מכתב מכובד אל הגביר רבי הערשלי מריבישוב... אכן, רבי הערשלי מריבישוב התגורר בכלל באפטא באותם ימים, אבל בעיר ריבישוב עצמה אכן היה גביר גדול בשם ר' הערשלי, ונושא המכתבים סבר שאילו ממוען המכתב.

קיבל ר' הערשלי הגביר את המכתב, פתח את

המעטפה וכשקרא את המכתב חווורו פניו: הרי ילדים מעולם לא היו לו, הוא היה חשוך בנים ל"ע, ומעולם לא סגר שידוך בברוד. ברי היה לו שבוודאי אחד משונאיו החליט להתל בו ולהציק לו. הוא קימט את המכתב והשליכו אל פח האשפה.

המחונן מברוד ראה שהוא לא מקבל תגובה למכתבו, ישב וכתב מכתב נוסף, כשהפעם כבר לא הצליח לכלוא את רגשותיו ואת כעסו, בדברים חריפים פנה אל המחונן הנכבד מריבישוב, ודרש ממנו להשיב לאלתר למרות עיסוקיו הרבים, לשלוח מתנות לחתן כמקובל ולסכם את הטעון סיכום לפני החתונה, אבל גם הפעם לא התייחס ר' הערשלי הגביר למכתב.

ויהי כי ארכו הימים והמחונן מברוד לא קיבל תשובה, התייעץ עם בני ביתו והחליטו בדעתם שישעו בעצמם לריבישוב ושם יעמדו על שורש הדברים לדעת מה זה ועל מה זה.

בהגיעם לריבישוב, הכוינו אותם תשובי המקום לביתו המפואר של הגביר ר' הערשלי, אך כאשר דפקו בפתח והכניסו אותם אל הגביר נבהלו מאוד, הם הבינו שזה הוא לא אותו ר' הערשלי שאתם הם השתדכו.

הם התנצלו בפני הגביר על המכתבים החריפים, והסבירו לו את העטות. הגביר סלח להם ברוחב לב אבל אמר להם שהוא אינו יודע מי הוא זה ואיזה הוא שהתחזה אליו והשתמש בשמו, ועל כן אינו יכול לעזור להם בעניין.

יצאו הגביר ובני ביתו בפחי נפש, כשהם אובדי עצות, והנה העלתה אמו של החתן רעיון. הרי העיר אפטא קרובה מאוד לריבישוב, שם קבורים אבותיה, אולי ייסעו לשם, יפקדו את קברי אבותיה ויתפללו לישועת ה' שתבוא בקרוב.

נסעו לאפטא, פנו לבית העלמין, והנה הם רואים ששם, בפתח בית העלמין עומד יהודי ומקבץ מעות לצדקה.

כשעברו על ידו קרא האיש לעברם "אנא הרימו תרומתכם בנדבה הגונה למצוות הכנסת כלה, עבור רבי הערשלי ריבישובער, שהוא איש קדוש, עובד ה' ותלמיד חכם מופלג".

קפץ הגביר ממקומו ואמר: "רבי הערשלי ריבישובער??? רבי הערשלי מריבישוב, בוודאי אתן לך תרומה הגונה רק תגיד לי היכן הוא מתגורר ואיפה הוא נמצא שאוכל לפגוש אותו פנים אל פנים". השיב מקבץ הנדבות: "תוכל למצוא אותו בקלות. גש לבית המדרש של הרבי ה'אוהב ישראל', כאן בעיר אפטא, ותמצא אותו במהרה. הוא יושב שם יומם ולילה והוגה בתורה".

נשא הגביר את רגליו בריצה לבית המדרש, ומיד כשנכנס ראה את המחונן שלו, כשהוא לבוש בבגדים טלואים, וכל כולו אומר עוני ומחסור.

הבין מיד הגביר שהוא נפל קרבן למעשה הונאה. הוא סב על עקביו, וניגש לביתו של הרב אב"ד הלא הוא הרה"ק בעל ה'אוהב ישראל', וביקש להזמין לדין תורה את מחוננו העני שהתחזה לעשיר.

ר' הערשלי מצדו שמח לקראת מחוננו, וכשראה שבא לבקר בעיר עם זוגתו, מיהר לביתו וביקש מאשתו ובתו שיכינו ארוחת צהרים מכובדת עבור האורחים הנכבדים, המחוננים מברוד.

תרנגול משמים

כששמעו האם והבת את בקשתו המבוהלת של האב, פכרו את אצבעותיהן בחרדה: הרי הבית ריק מכל. אין שום מצרך שאפשר לבשל או להכין עבור ארוחת הצהרים.

"הרי יש לנו תרנגול אחד", הזכיר להן רבי הערשלי, "תיקח הכלה את התרנגול אל השוחט, ולאחר מכן תכשירו אותו יחד ותכינו ממנו מטעמים לכבוד המחוננים. אם איננו יכולים לכבד אותם ביותר מכך, לפחות נגיש להם עוף ומעט תוספות לארוחת הצהרים".

לא איחרה הנערה לעשות את דבר אביה, היא תפסה את התרנגול ומיהרה אתו אל השוחט, אלא שמרוב חופזה נשמת התרנגול מידיה והחל להימלט מפניה.

כך רץ התרנגול והנערה אצה רצה אחריו, שוחה כדי לתפוס אותו, אבל הוא חומק מביין אצבעותיה וממשיך להימלט אנה ואנה, עד שנכנס אל תוך אחת מחורבות העיר...

היתה זו חורבה שאיש מבני העיר לא העז להיכנס אליה. שנים רבות היא עמדה בשיממונה, וכולם נזהרו מפני הסכנה שלא להתקרב אל ד' אמותיה. התרנגול נכנס פנימה והכלה המבוהלת והלחוצה שכל כך רצתה לכבד את המחוננים לארוחת הצהרים, לא שמה לב להיכן היא נכנסת, וכך בעודה חדורת רצון עז לתפוס את התרנגול היא נכנסה אחריו, חדר לפנים מחדר עד שבאחד החדרים נגלה לעיניה אוצר גדול של דינרי זהב.

כמובן שבאותו הרגע כבר שכחה הנערה את התרנגול והחלה לאסוף את דינרי הזהב, כשהיא ממלאת את כליה ואוספת עוד ועוד דינרים, ולאחר מכן שבה לביתה כברשונה הון עצום! הוריה שהבחינו בעדרו של העוף השחוט נבהלו לרגע, אבל כשראו איזה אוצר היא מביאה עמה שמחו שמחה גדולה, ופתחו בשירות ותשבחות לבורא העולמים שהקרה לידיהם עושר עצום שכזה.

והנה נשמעות דפיקות על הדלת. שליח בית הדין הגיע להזמין את רבי הערשלי לדין תורה אצל המרא דאתרא. כמובן שרבי הערשלי לא התמהמה מלעשות את מצוות הרב, ובתוך זמן קצר התייצב לדין תורה.

עמד המחונן מברוד וסידר טענותיו לפני הרב: "איש זה הונה אותי" אמר בעודו מצביע על ר' הערשלי, "הוא התחפש עם בגדי עשירים וברוד בעודו מתחזה לגביר עצום, הוא התאכסן באכסניה יקרה, השתדך איתי בהציגו את עצמו עשיר גדול והבטיח נדוניה גדולה לבני.

"עכשיו מתברר לי שהכל היה שקר ורמייה", הוסיף העשיר. "האיש הזה הנו עני מרוד וגם אם היה רוצה למלא אחר כל הסיכומים שסיכמנו, אין בידו את האפשרות לעשות זאת. לכן אני רוצה שבית הדין יורה על ביטול השידוך ויחייב את האיש להחזיר לי את כל המתנות היקרות שנתתי לבתו, מתוך מחשבה שהוא עשיר מופלג ושיוכל להחזיר לי כהנה וכהנה.

"לא זו בלבד, אלא שאני גם מבקש שבית הדין יטיל עליו קנס כספי, אותו ידרש לשלם כפיצוי לבני החתן על הבושה הנוראה שגרם לו כידע והכל שהוא נפל קרבן למעשה רמייה שכזה". משסיים המחונן מברוד להרצות את טענותיו, פנה הרבי מאפטא אל ר' הערשלי תלמידו וביקש לשמוע האם יש מענה בפיו לטענותיו החזקות של המחונן.

נענה ר' הערשלי ואמר, האם המחונן הנכבד מצא איזשהו חיסרון או פגם חלילה בבתי הכלה??? לא. הוא לא מצא שום חיסרון ואין לו שום טענה עלי. אני יכול ללבוש כל בגד שאבחר

ואיני מחויב ללבוש בגדי עשירים, ובאשר לנדוניה והוצאות החתונה אני מתחייב בעז"ה לשלם את הכל עד הפרטה האחרונה. הרבי מאפאטא התפלא עד מאוד לשמע דבריו של ר' הערשלי. הוא ידע שאין בידו אפילו פרטה לפרטה ומהיכן יביא סכום כסף נכבד שכזה, אבל מאחר והכירו כאיש אמת שאינו מוציא שקר מפיו, קיבל את דבריו ופסק שיש לקיים את החתונה עד שלושה חודשים לכל המאוחר, והצדדים יעמדו בהבטחות והסיכומים שסיכמו ביניהם.

המחותן מברוד דרש שר' הערשלי ישלם לפחות את ה'פסק געלט', המעות שהיה נהוג לשלם לדיין עבור פסק הדין, ושאותו שילם הצד המפסיד בדין התורה. הוציא ר' הערשלי מכיסו עשרה זהובים והניחם על שולחנו של הרב, כתשלום 'פסק געלט', והרבי מאפאטא שמר אצלו במגירה כמה מאותם זהובים למזכרת עולם, שיזכירו את הנס שאירע לר' הערשלי, אשר זכה ועשה עמו הקב"ה נס ופלא וזימן לידו את המעות להן נזקק בעת שעמד להשיא את בתו. (דרשו)

וְדִיבֵר ה' אֶל מֹשֶׁה... (לג' א')

הרב אשר קובלסקי שליט"א

בפרשת השבוע מוזכר שבני ישראל הביטו אחרי משה, וחז"ל דרשו שהיו שדיברו עליו דברי גנאי מאחורי הגב. כמה פסוקים אחר כך מובא שמשה רבינו דיבר עם ה' פנים אל פנים. הרה"ק בעל 'החתם סופר' ז"ע מגלה משמעות כבירה: הודות לכך שמשה קיבל את הבזיונות - זכה לדבר עם ה' פנים אל פנים. הבזיונות שספג, העלבון שהיה מנת חלקו - מינפו אותו לדרגה שיכול היה לדבר עם ה' פנים אל פנים, הוא זינק בבת אחת לדרגה נבואית שאין גבוהה הימנה, הכל בזכות הבזיונות!

אחים יקרים, כולנו עוברים מדי פעם רגעי בזיונות כאלה. אלה רגעים לא קלים שאנו מבקשים לשכוח ולברוח מהם, ואם מאן דהוא עומד מאחוריהם וביזה אותנו ככוונה - אנו נוטים להשיב לו מנה אחת אפיים. אלו תחושות טבעיות, אבל הרבה יותר כדאי לקבל את הרגע בהכנעה, את הבזיונות באהבה, את הבושה בשתיקה. רגע בו יהודי מקבל בזיונות - הוא רגע נעלה בו הוא קופץ קדימה, מדלג על כמה שלבים, מצליח לזנק בבת אחת כמה מדרגות אל על!

את המסר הזה כדאי כל כך להטמיע בלב, ולזכור אותו היטב לרגע בו יבוא הביזיון. כי הרגע של הבושה הוא תמיד בלתי צפוי, תמיד הוא בא בהפתעה. לכן, כמה רצוי להטמיע בלב ובנפש את ההבנה הזו, לזכור כי כשיבוא הרגע הזה - נקבל אותו בהכנעה ובשמחה, באהבה ובשתיקה, נמנף אותו להבנה שברגע הזה אנו נפטרים מכמה גזירות ומדלגים על כמה שלבים, ואז נזכה שרגעי הבזיונות והבושה שממילא גזרו עלינו - ייפכו למנוף רב עצמה וישתלמו לנו מאוד!

הסוכריות שהביאו תינוק!

הסיפור הבא התרחש בחודש שבט תשע"ט, ומעשה שהיה כך היה: בבית המדרש הגדול של חסידי ויז'ניץ בקרית מלך רב - קרית ויז'ניץ המעטירה בבני ברק, היתה זו שבת 'עליה לתורה' ברוכת חתנים. עשרה חתנים עלו לתורה לקראת נישואיהם באותה שבת, והשמחה היתה גדולה.

כנהוג, כל חתן העולה לתורה, זוכה ל'מטח' שמח ומרגש של סוכריות ומיני מתיקה, המושלכים אליו מעזרת הנשים. בנוהג שבעולם, בשבתות ברוכות חתנים, מודיעים מראש לבני המשפחה באיזו עליה יעלה החתן 'שלהם', על מנת שיוכלו להיערך ל'התקפה המתוקה' על ראשו של החתן הנרגש. כך נהגו גם באותה שבת, אולם קרה מה שקרה:

אחד החתנים עלה לתורה, ולנוכח אי הבנה מצערת - בנות משפחתו שבעזרת הנשים הבינו שיעלה רק בהמשך. למעשה, החתן סיים את הברכות וכבר הגן על עצמו בטלית מפני הסוכריות העתידות להתעופף לכיוונו - אולם דבר לא נזרק. רק שקט, מצמיח, מבייש, כואב כל כך - - -

בנות משפחתו שבעזרת הנשים הבינו את הטעות, ניסו להשיג את הסוכריות. אולם חוסר ההיערכות שלהן היה בעוכריו של החתן דנן, שכאשר הקהל כולו עומד ומשורר והכל ממתנינים לסוכריות המתעופפות - דבר לא הושלך מעזרת הנשים, כלום לא קרה. החתן הסמיק והחוויר חליפות, בשלב מסוים אף נשא עיניו לאחור לראות אם מישוהו שם לב שעלה לתורה - אחד המעמדים המרגשים בחייו, ואז הבחין כי כמה אנשים באים ללחוץ את ידו בניסיון כושל לפוגג את הלחץ והמתח...

הבושה היתה נוראית. הוא טמן את פניו בטלית, לא כדי להתמגן מהסוכריות, אלא כדי להתגונן מהבושה הנוראה. הוא לא האמין שככה יעלה בגורלו, שהוא יהיה החתן היחיד בהיסטוריה שעלה לתורה בשבת שקודם נישואיו, אולם איש לא טרח להשליך לעברו ולו עטיפה של סוכריה...

חלף רגע ועוד רגע, רגעים שבעיניו נראו נצחיים, אולם הגבאים התעשתו והמשיכו בקריאת התורה. לאחר העליה הבאה ירד החתן מהבימה, פניו כבושות בקרקע, עודו מתקשה להתאושש מהמבוכה הקשה שעברה עליו אך לפני דקות ספורות. הקריאה והתפילה המשיכו כסדרן, ובסיום התפילה ניגשה אחותו של החתן אליו, ובעיניים דומעות התחננה בפניו:

'אחי החתן היקר! יודעת אני כמה גדולה היתה הבושה, כמה נוראה. ראיתי איך הסמקת והחוורת, הרגשת שהרסו את אחד הרגעים המרגשים בחיים שלך, רגע שאי אפשר להשיבו, והאמת שאנחנו - אחיותיך שבעזרת הנשים, קצת אשמות בכך שלא השכלנו לעקוב מקרוב מתי הרגע שלך... ובכל זאת, אני מבקשת ממך שתסלח ותמחל לנו, תקבל את הבזיון באהבה כגזירת מלך, ו...' - כאן נשברו מילותיה והיא פרצה בבכי מר:

'ותזכה את הרגע הגדול הזה של הבושה שמחלת עליה עבורי, אחותך, הנשואה מזה קרוב לעשור, ולא מזמן בישרו לי הרופאים שבדרך הטבע אין כל סיכוי שאזכה לילדים. את הרגע הנשגב הזה בו בושת ונכלמת - תקבל באהבה ותזכה את הזכות הזו בשבילי, שבורא עולם יפתח את שערי ויעניק לי ילד במתנה! אני יודעת שזה לא קל לך, ובכל זאת...' - עמדה האחות והתחננה על חייה, כשהיא בוכה בדמעות...

והחתן, עודו נתון תחת הרושם של הבושה הקשה שנחל, החליט להתגבר. זה היה לו קשה וצורב, העלבון עוד היה טרי, ובכל זאת החליט להיענות לבקשת אחותו, מחל בפה מלא, הודה לה' על רגע הבושה, וזיכה את זכות קבלת הבזיונות לאחותו - שתזכה להיפקד במהרה בדבר ישועה ורחמים!

שנה חלפה. ביום ח"י בשבט תש"פ, נשא המשפיע הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א דברי חיזוק בשיבת 'ישועות משה' וז'ניץ שבמודיעין עילית. לאחר שסיים את דבריו, ניגש אחד הבחורים, וביקש לשתף את הרב בסיפור. הוא סיפר את כל הסיפור דברים כהווייתם, סיפור שהוא עד לו מכלי ראשון - שכן

הכינוס הגדול בבית המדרש הגדול דחסידי ויז'ניץ בכ"ח טבת תשפ"ד. על פי הוראת מרן האדמו"ר שליט"א, כל הבניה נעשתה על ידי יהודים שומרי תורה ומצוות. (קרדיט JDN)

החתן הוא אחיו, האחות שביקשה את שביקשה היא אחותו, ואז הוסיף בשורה שהרעימה את החלל:

באותו יום זכתה אחותו, ונפקדה בבן! כן, שנה אחרי, למעלה מדרך הטבע, באופן ניסי ממש - זכתה אחותו לחבוק בן ראשון, הפכה לאם נגד כל הסיכויים, בזכות רגע אחד של בושה שאחיה קיבל בגבורה ובאהבה, והקדיש את הרגע הזה לישועתה! אחים יקרים,

הסיפור הזה לא קרה מזמן, הוא סיפור טרי. יש בעולם עולל צעיר ורך, שהגיע לעולם בזכות רגע אחד של קבלת בזיונות באהבה, בזכות רגע יחיד של בושה שנמחל על אתר וזיכה בפתח חסר סיכוי בשערי שמים! המסר של העולל הזה זועק משפתותיו המחייכות:

כשיש לנו הזדמנות לקבל בזיונות, זה רגע נשגב, נאצל, כביר. זה רגע שכל כך כדאי לנצל אותו, לקבל את הבושה באהבה, לחבק את הרגע הזה ולמנף אותו לתפילה, לפעול ישועה, להביא ברכה לעולם, עבורנו או עבור הקרובים לנו. וככל שנהיה ערוכים לרגעים כאלה ונקבל את הבושה באהבה - כך נזכה שרגעי הבושה

הבזיון יהיו הזדמנות עבורנו, ובעזרתם נזכה לפעול ישועות נכספות אף למעלה מדרך הטבע!

צעקות שהביאו נס רפואי!

חודש אלול תש"פ. הקורונה מכה בעולם, מחלקות הבידוד בבתי החולים עמוסות לעייפה. באחת מהן, שוהה גם הרה"ח רבי שלמה סמסון שליט"א מבני ברק, במצב לא טוב, ורק לאחר 3 שבועות במצב זה - התייצב מצבו במעט, אולם עדיין הוא שרוי במצב שאינו מגיב כראוי לסובביו.

בימים ההם, בחודש תשרי תשפ"א, אחד מקרובי משפחתו של ר' שלמה, בחור צעיר לימים, נדבק אף הוא בנגיף בצורה קלה יותר, וכל בני המשפחה הוצרכו לשהות בבידוד. כך גם אביו של הבחור, שביום הכיפורים ובחג הסוכות שמר את הבידוד כמתבקש, וביום הושענא רבא סיים את ימי הבידוד. בליל שמחת תורה, הופיע האב בבית הכנסת בשמחה ובעליצות, שכן סיים את ימי הבידוד בבריאות איתנה ועתה מותר לו לצאת, אלא שאז קרה מה שקרה: אחד ממתפללי בית הכנסת, לא ידע כי האב סיים את ימי הבידוד, ושיער שהאב 'התיר' לעצמו לצאת ליום 'שמחת תורה', ללא אישור ובניגוד להנחיות. עקב כך, הוא קיבל את פניו בצעקות

רמות על חוסר האחריות שלו, על כך שהוא מסכן את שאר מתפללי בית הכנסת, ולא נחה דעתו עד שגירשו מבית הכנסת בחמת זעם ובבושה נוראית...

האב האומלל, שלא חטא ולא פשע ולא עשה דבר, ניסה להסביר את עצמו, אולם זעקות השבר של 'מבקר הבריאות' מטעם עצמו גברו על הסבריו. בפחי נפש עזב את בית הכנסת ושב לביתו אבל וחפוי ראש, בצער גדול ובכאב ללא נשוא, כשאפילו לא הספיק להסביר עד כמה הצדק איתו...

במוצאי שמחת תורה, אחד מבני משפחתו של ר' שלמה סמסון שמע על מה שקרה, ומיהר להתקשר לאותו אב. 'שמענו על מה שעברתם בבית הכנסת אמש', אמר בצער ובאנחה, 'זה באמת לא מגיע לכם, הן שמרתם על התקנות קלה כבחמורה. ודווקא לכן, אני מבקש שתמחלו ותסלחו לאותו אדם שבייש אתכם שלא בצדק,

ואת זכות קבלת הבושה באהבה - תזכו לקרובינו רבי שלמה השוכב בבית החולים, שיזכה להבריאה בקרוב!'

קרוב המשפחה שמע את הבקשה, והאמת ניתנת להיאמר שהתקשה למלאה. הן כמה התבזה רק אמש, כל בני הקהילה סבורים שנהג שלא כהוגן, הלה בייש אותו מול כל הקהל בצורה כה חצופה ועזת פנים. אולם לנוכח קרבתו לר' שלמה ורחמיו על מצבו הלא פשוט, נענה לאתגר ומחל בפה מלא, כשהוא מזכה את זכות קבלת הבושה והבזיונות באהבה לקרוב משפחתו ר' שלמה סמסון, שיזכה להבריאה בקרוב!

לא יאומן כי יוספר! פחות משעה חלפה, ולפתע פתאום מצלצל הטלפון בבית משפחת סמסון, ועל הקו - צוות בית החולים. 'הוא התעורר, הוא מדבר!' - בישרו בעליזות, וכעבור פחות משעה נוספת כבר התקשר ר' שלמה בעצמו לביתו, וביקש שיביאו לו את המשקפיים!

בני המשפחה היו המומים, הם ראו תחיית המתים של ממש נגד עיניהם! והנה כי כן - הוא מדבר בטלפון! ולא עברו ימים אחדים עד ששוחרר מבית החולים בריא ושלם, מהלך על שתי רגליו, מעשה ניסים ממש!

אנא הרבו בתפילה ולימוד תורה לרפואת רבי עמרם בן שמחה, וגב' אורה בת ברכה בתושח"י

העלוך השבוע נתרם על ידי יהודי יקר החפץ בעילום שמו

מומלץ לקבל את העלוך מידי שבוע במייל: aa0534153385@gmail.com

הנה כי כן, רבי שלמה שליט"א הוא עדות חיה לכח הנשגב של קבלת הבזיונות, למשמעות של רגעי קבלת הבושה באהבה. הרגע בו קרוב משפחתו החליט להתגבר ולנשוך שפתיים, הוא הרגע בו זכה ר' שלמה בחיים חדשים משמים, הוא הרגע בו החל להבריא! אותו קרוב זכה להבריאה את בן משפחתו, וכולנו זכינו במסר שכדאי לזכור ולהפנים:

הרגע של הבזיונות הוא רגע יקר מפז, אהוב כל כך. זה רגע שאפשר לנצל אותו כדי לקרוע שערי שמים, כדי לפעול ישועה נשגבה. כל מה שכדאי כל כך לעשות הוא להיערך לרגע הזה - לכשיבוא בהפתעה, לקבל את הבושה באהבה ובשתיקה, ולנצל את הרגע הזה לתפילה ולקריעת שערי שמים. כך נזכה להפוך את הבושה להזדמנות, כך נזכה שהבזיונות שנגזרו עלינו - ירעיפו עלינו שפע ישועות וברכות משמים!

מקום הכבוד האמיתי...

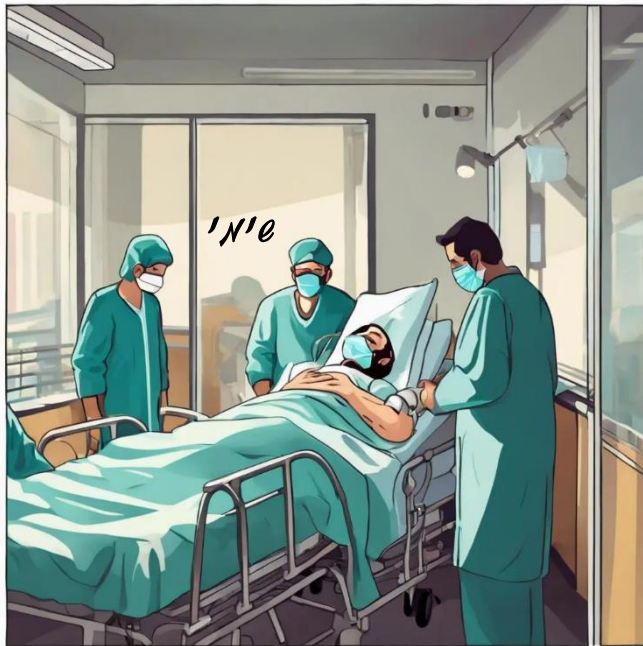
את הסיפור הבא מספר מגיד המישרים הרה"ג רבי שלמה לווינשטיין שליט"א מפי אברך שהיה עד למעשה, בהמתינו מחוץ לחדרו של הגאון רבי ניסים קרליץ זצ"ל. בעת שהמתין, שמע מתוך החדר צעקות רמות, אדם זועק על עוול שפלוני עושה

עושה לו ומבקש מכתב מהרב, אולם הרב מסרב לכתוב מבלי לשמוע את הצד השני. הלה מתקומם וזועק כי הצד השני אינו צד אלא אדם רע ומרושע, אולם הרב בשלו - דיין צריך לשמוע את שני הצדדים.

לנוכח זאת התקומם הזועק, והחל צועק על הרב ופוגע בו במילים קשות שאסור לחזור עליהן, ולבסוף - הלה על השולחן חבטה עזה, ויצא מהחדר בטריקת דלת קולנית, תוך שהוא מוסיף לצעוק בגנותו של הרב. האברך שהמתין נכנס אחריו, והבחין כי רבי ניסים יושב רגוע ושלו, לא ניכרת עליו כל סערת נפש. הוא לא הצליח לעצור בעצמו ושאל: 'הרי שמעתי מה היה כאן אך לפני רגע, כיצד הרב שותק על הבזיונות שספג? כיצד הרב כה רגוע ושלו לאחר ששמע מילים שכאלה מוטחות בו?'

חיך הרב קרליץ והשיב: 'תמיהני על שאלתך. הרי אם נהגתי שלא ביושר - הבעיה הכי קטנה שלי היא הצעקות שספגתי. ואם נהגתי ביושר - אז אני מכובד במקום הנכון, בשמים, גם אם כאן מאן דהוא מרשה לעצמו לבזות אותי. למה לי להילחץ מפגיעותיו של אדם, שכן אם איננו צודק - זו הבעיה שלו, לא הבעיה שלי בכלל!'

מדהים. זהו המבט הנכון, הצח והזך. מכובד או לא - זה נקבע למעלה, אנחנו מצויים בעולם חולף, בו הכל עובר. אם נהגנו כהוגן, גם אם ספגנו בזיונות כאלה או אחרים, זה רגעי, זה זמני. בשמים - אנחנו מכובדים שבעתיים בזכות קבלת הבזיונות באהבה. הבה נקבל את הבזיונות באהבה, בכך נזכה בכבוד האמיתי - בכבוד המונחל לנועלים ואינם עולבים, השומעים חרפתם ואינם משיבים, עליהם הכתוב אומר 'ואוהביו כצאת השמש בגבורתו!' (דרשו)

א היימשיע מעבצא לאגילי

מכירת והשכרת מחשבים ונטסטיקים
מעבדת תיקונים מקצועית במקום

מחשבים וספונולוגיה על פי ההלכה
שכט אפרים 7, לוד (אחיסרף) | משלוחים לכל הארץ!

מחשבים מגוונים ותקנות ותיקים
ציוו נלווה
תוכנה פיתוח טכנולוגיה
ייעוץ מקצועי

058-32-92-679 | es0583292679@gmail.com

להפצה בחינם, להערות, תרומות, פרסומות והנצחות: 0534153385 מייל: aa0534153385@gmail.com